

สาวตฤณ กิร ปณจस्ता ธมฺมิกอุปาสกา นาม อเหตุํ ฯ

ได้ยินว่า ชื่อ อ. อุบาสกผู้ตั้งอยู่แล้วในธรรม ท. ผู้มีรอยทำเป็นประมาณ ได้มีแล้ว ในพระนครชื่อว่าสาวตฤณ ฯ

เตสุ เอเกกสฺส ปณจ ปณจ อุปาสกสถานิ ปริวาริ ฯ

อ. ร้อยแห่งอุบาสก ท. ห้า ห้า เป็นปริวาร แห่ง- (ในอุบาสกผู้ตั้งอยู่แล้วในธรรม ท.) เหล่านั้นหนา -(อุบาสกผู้ตั้งอยู่แล้วในธรรม) คนหนึ่ง ๆ (ย่อมเป็น) ฯ

โย เตสํ เชฏฺฐโก, ตสฺส สตฺต ปุตุตา สตฺต ฐิตโร ฯ

(อ. อุบาสก) ไฉ เป็นผู้มีเจริญที่สุด (แห่งอุบาสก ท.) เหล่านั้น (ย่อมเป็น), อ. บุตร ท. เจ็ด อ. ธิดา ท. เจ็ด (ของอุบาสก) นั้น (ได้มีแล้ว) ฯ

เตสุ เอเกกสฺส เอเกกา สลากยาคุ สลากภตฺตํ ปกฺขิกภตฺตํ สงฺฆภตฺตํ อุโปสถิกภตฺตํ อาคนตุกภตฺตํ วสฺสวาสิกํ อโหสิ ฯ

อ. ข้ายาคูอันบุคคลพึงถวายตามสลาก อ. ภัตอันบุคคลพึงถวายตามสลาก อ. ภัตอันบุคคลพึงถวายในปักร์ อ. ภัตเพื่อสงฆ์ อ. ภัตเพื่อบุคคลผู้รักษาซึ่งอุโบสถ อ. ภัตเพื่อภิกษุผู้จรมาร อ. ภัตอันบุคคลพึงถวายแก่ภิกษุผู้อยู่ตลอดพรรษา อันหนึ่ง ๆ ได้มีแล้ว แก่- (ในบุตร ท.) เหล่านั้นหนา -(บุตร) คนหนึ่ง ๆ ฯ

เตปิ สพฺเพว อนฺุชาตปุตุตา นาม อเหตุํ ฯ

(อ. บุตร ท.) แม่เหล่านั้น ทั้งปวงเที่ยว ชื่อว่า เป็นอนุชาตบุตร ได้เป็นแล้ว ฯ

อิติ จุทฺทสนฺนํ ปุตุตานํ ภริยาย อุปาสกสฺสาติ โสฬส สลากยาคุอาทีนํ ปวตฺตุนฺติ ฯ

(อ. วัตถุ ท.) มีข้ายาคูอันบุคคลพึงถวายตามสลากเป็นต้น สิบหก ย่อมเป็นไปทั่ว (แก่ชน ท.) คือ แก่บุตร ท. สิบสี่ แก่ภรรยา แก่อุบาสก ด้วยประการฉะนี้ ฯ

อิติ โส สปุตุตทาโร สีลวา กลฺยาณธมฺโม ทานสํวิภาครโต อโหสิ ฯ

(อ. อุบาสก) นั้น ผู้เป็นไปกับด้วยบุตรและทาระ เป็นผู้มีศีล เป็นผู้มีธรรมอันงาม เป็นผู้ยินดีแล้วในการจำแนกซึ่งทาน ได้เป็นแล้ว ด้วยประการฉะนี้ ฯ

อถสฺส อปรภาเค โรโค อุปฺปชฺชิ ฯ

ครั้งนั้น อ. โรค เกิดขึ้นแล้ว (แก่อุบาสก) นั้น ในกาลอันเป็นส่วนอื่นอีก ฯ

อายุสงฺขาริ ปรีหาปี ฯ

อ. สังขารคืออายุ เสื่อมรอบแล้ว ฯ

โส ธรรม โสตุกาโม “อภฺจ วา เม โสฬส วา ภิกขุ เปเสถติ สตถุ สนฺติ” (P121) ปหิณิ ฯ

(อ. อุบาสก) นั้น เป็นผู้ใคร่เพื่ออันฟัง ซึ่งธรรม (เป็น) ส่งไปแล้ว (ซึ่งบุคคล) ผู้สำนัก ของพระศาสดา (ด้วยคำ) ว่า “(อ. พระองค์) ขอจงทรงส่งไป ซึ่งภิกษุ ท. แปร หรือ หรือว่า สิบหก แก่ข้าพระองค์” ดังนี้ ฯ

สตถา ภิกขุ เปเสสิ ฯ

อ. พระศาสดา ทรงส่งไปแล้ว ซึ่งภิกษุ ท. ฯ

เต คนฺตวา ตสฺส มณฺจํ ปริวเรตฺวา ปณฺณตฺเตสฺส อาสเนสฺสุ นิสิन्หา, “ภนฺเต อยฺยานํ เม ทสฺสนํ ทูลลภํ ภวิสฺสตี, ทฺวพฺพลมฺหิ, เอกํ เม สุตตํ สขฺฌายถาติ วุตฺตา, “กตรํ สุตตํ โสตุกาโม อุบาสกาติ, “สพฺพพุทฺธานํ อวิหิตํ สติปฏฺจานสฺสุตฺตนาติ วุตฺเต, “เอกายโน อโย ภิกขเว มคฺโค สตฺตานํ วิสฺสุทฺธิยาติ สุตฺตนาตํ ปฏฺจเปสฺสุ ฯ

(อ. ภิกษุ ท.) เหล่านั้น ไปแล้ว นั่งแล้ว บนอาสนะ ท. อัน (อันบุคคล) ปูลาดแล้ว แวดล้อม ซึ่งเตียง (ของอุบาสก) นั้น, ผู้ (อันอุบาสก) กล่าวแล้ว ว่า “ข้าแต่ท่านผู้เจริญ อ. การเห็น ซึ่งพระผู้เป็นเจ้า ท. เป็นกรรมอันกระผมหาได้โดยยาก จักเป็น , (อ. กระผม) เป็นผู้มักล้างอันโทษประทุษร้ายแล้ว ย่อมเป็น, (อ. ท่าน ท.) ขอจงสาธยาย ซึ่งพระสูตร สูตรหนึ่ง แก่ กระผม” ดังนี้ (ถามแล้ว) ว่า “ดูก่อนอุบาสก (อ. ท่าน) เป็นผู้ใคร่เพื่ออันฟัง ซึ่งพระสูตร สูตรไหน (ย่อมเป็น)” ดังนี้, (ครั้น เมื่อคำ) ว่า “(อ. กระผม เป็นผู้ใคร่เพื่ออันฟัง) ซึ่งสติปัฏฐานสูตร อันอันพระพุทฺธเจ้าทั้งปวง ท. ไม่ทรงละแล้ว (ย่อมเป็น)” ดังนี้ (อันอุบาสก) กล่าวแล้ว, เริ่มตั้งแล้ว ซึ่งพระสูตรว่า “ดูก่อนภิกษุ ท. อ. หนทาง นี้ อันเป็นที่ไปแห่งบุคคลคนเดียว (ย่อมเป็นไปพร้อม) เพื่อความหมดจดพิเศษ แห่งสัตว์ ท.” ดังนี้ เป็นต้น ฯ

ตสฺมี ขณฺเณ จหิ เทวโลกเกหิ สพฺพาลงฺการปฏฺมณฺชิตา สหสฺสสินฺธวฺยุตฺตา ทิยฺชฺฌโยชนสติกา จ ธธา อาคมีสฺสุ ฯ

ในขณะนั้น อ. ธ ท. หก อันประกอบแล้วด้วยร้อยแห่งโยชนที่สองด้วยทั้งกึ่ง อันเทียมแล้วด้วยม้าสินธพมีพันเป็น ประมาณ อันประดับเฉพาะแล้วด้วยเครื่องประดับทั้งปวง มาแล้ว จากเทวโลก ท. หก ฯ

เตสฺ จิตา เทวตา “อมฺหากํ เทวโลกํ เนสฺสาม, อมฺหากํ เทวโลกํ เนสฺสาม, อมฺโภา มตฺตติกาชนํ ภินฺทิตฺวา สุวณฺณ ภาชนํ คณฺหนฺโต วิย อมฺหากํ เทวโลกเ อภริมิตฺุ อธิ นิพฺพตฺตตฺตฺติ วทิสฺสุ ฯ

อ. เทวตา ท. ผู้ยืนอยู่แล้ว (บนรถ ท.) เหล่านั้น กล่าวแล้ว ว่า “(อ. เรา ท.) จักนำไป สู่เทวโลก ของเรา ท., (อ. เรา ท.) จักนำไป สู่เทวโลก ของเรา ท., ดูก่อนท่านผู้เจริญ (อ. อุบาสก) ขอจงบังเกิด (ที่รถ) นี้ เพื่ออันยินดียิ่ง ในเทวโลก ของเรา ท. รวากะ (อ. บุคคล) ผู้ทำลาย ซึ่งภาชนะอันเป็นวิหารแห่งดินเหนียว แล้วจึงถือเอาอยู่ ซึ่งภาชนะอันเป็นวิหารแห่งทอง” ดังนี้ ฯ

อุปาสโก ธรรมสฺสวนนฺตรายํ อนิจฺจนฺโต “อาคเมถ อาคเมถาติ อาท ฯ

อ. อุบาสก ไม่ปรารถนาอยู่ ซึ่งอันตรายแห่งการฟังซึ่งธรรม กล่าวแล้ว ว่า “(อ. ท่าน ท. ยังกาล) จงให้มา, (อ. ท่าน ท. ยังกาล) จงให้มา” ดังนี้ ฯ

ภิกขุ “อมเห วทตติ สญญาย ตุณห์ อเหตุ ๑

อ. ภิกษุ ท. เป็นผู้หนึ่ง ได้เป็นแล้ว ด้วยความสำคัญ ว่า “(อ. อุบาสก) ย่อมกล่าว กะเรา ท.” ดังนี้ ๑

อถสฺส ปุตุตตโร “อมหากํ ปิตา ปุพเพ ฆมฺมสฺสวเนน อตฺตโต อโหสิ, อิทานิ ปน ภิกขุ ปกฺโกสาเปตฺวา สขฺฌายํ การेतฺวา สยเมว วาเรติ, มรณสฺส อภายนกสฺสโต นาม นตฺถิติ วิวสิสุ ๑

ครั้งนั้น อ. บุตรและธิดา ท. (ของอุบาสก) นั้น ร้องแล้ว (ด้วยความคิด) ว่า “อ. บิดา ของเรา ท. เป็นผู้ไม่อมแล้ว ด้วย การฟังซึ่งธรรม ได้เป็นแล้ว ในกาลก่อน, แต่ว่า ในกาลนี้ (อ. บิดา ยังบุคคล) ให้เรียกมาแล้ว ซึ่งภิกษุ ท. (ยังภิกษุ ท.) ให้ กระทำแล้ว ซึ่งการสาธยาย ย่อมห้าม เองนั้นเทียว, ชื่อ อ. สัตว์ผู้ไม่กลัว ต่อความตาย ย่อมไม่มี” ดังนี้ ๑

ภิกขุ “อิทานิ อโนกาโสติ อญฺญายาสนา ปกฺกมสิสุ ๑

อ. ภิกษุ ท. (กล่าวแล้ว) ว่า “(อ. กาลนี้) เป็นสมัยมีใช้โอกาส (ย่อมเป็น)” ดังนี้ ลูกขึ้นแล้ว จากอาสนะ หลีกไปแล้ว ๑

อุปาสโก โถกํ วิตฺติเนตฺวา สตี ปฏฺฐิตฺวา ปุตุเต ปุจฺฉิ “กสฺมา กนฺทถาติ ๑

อ. อุบาสก (ยังกาล) หน้อยหนึ่ง ให้น้อมไปล่วงวิเศษแล้ว กลับได้แล้ว ซึ่งสติ ถามแล้ว ซึ่งบุตร ท. ว่า “(อ. เจ้า ท.) ย่อม คร่ำครวญ เพราะเหตุไร” ดังนี้ ๑

“ตาท ตุมเห ภิกขุ ปกฺโกสาเปตฺวา ฆมฺมํ สฺถนฺนตา สยเมว วารยิตฺถ, อถ มยํ ‘มรณสฺส อภายนกสฺสโต นาม นตฺถิติ กนฺทิมฺหาติ ๑

(อ. บุตร ท. กล่าวแล้ว) ว่า “ข้าแต่พ่อ อ. ท่าน ท. (ยังบุคคล) ให้เรียกมาแล้ว ซึ่งภิกษุ ท. ฟังอยู่ ซึ่งธรรม ห้ามแล้ว เอง นั้นเทียว, (ครั้นเมื่อความเป็น) อย่างนั้น (มีอยู่), อ. เรา ท. คร่ำครวญแล้ว (ด้วยอันคิด) ว่า ชื่อ อ. สัตว์ผู้ไม่กลัว ต่อความ ตาย ย่อมไม่มี ดังนี้” ดังนี้ ๑

(P122) “อยุยา ปน กุหิณฺติ ๑

(อ. อุบาสก ถามแล้ว) ว่า “ก็ อ. พระผู้เป็นเจ้า ท. (ไปแล้ว ในที่) ไหน” ดังนี้ ๑

“อโนกาโสติ อญฺญายาสนา ปกฺกนฺตา ตาทาติ ๑

(อ. บุตร ท. กล่าวแล้ว) ว่า “ข้าแต่พ่อ (อ. พระผู้เป็นเจ้า ท. กล่าวแล้ว) ว่า ‘(อ. กาลนี้) เป็นสมัยมีใช้โอกาส (ย่อมเป็น)’ ดังนี้ ลูกขึ้นแล้ว จากอาสนะ หลีกไปแล้ว” ดังนี้ ๑

“นาหํ อยุเยหิ สหฺวี กเถมีติ ๑

(อ. อุบาสก กล่าวแล้ว) ว่า “อ. เรา ย่อมกล่าว กับ ด้วยพระผู้เป็นเจ้า ท. หามิได้” ดังนี้ ๑

“อถ เกน สหฺวี กเถถาติ ๑

(อ. บุตร ท. ถามแล้ว) ว่า “(ครั้นเมื่อความเป็น) อย่างนั้น (มีอยู่), (อ. ท่าน) ย่อมกล่าว กับ ด้วยใคร” ดังนี้ ๑

“จหิ เทวโลเกหิ เทวตา จ รเถ อลงฺกิริตฺวา อาทาย อากาเส จตฺวา ‘อมฺหากํ เทวโลเก อภิรมาหิ, อมฺหากํ เทวโลเก อภิรมาหิตฺติ สหุํ กโรนฺติ, ตาหิ สหุํ กเถมิตฺติ ฯ”

(อ. อุบาสก กล่าวแล้ว) ว่า “อ. เทวตา ท. ประดับแล้ว ซึ่งรถ ท. หก พามาแล้ว จากเทวโลก ท. หก ยืนอยู่แล้ว ในอากาศ ย่อมกระทำ ซึ่งเสี่ยง ว่า ‘(อ. ท่าน) จงยินดียิ่ง ในเทวโลก ของเรา ท., (อ. ท่าน) จงยินดียิ่ง ในเทวโลก ของเรา ท.’ ดังนี้, (อ. เรา) ย่อมกล่าว กับ (ด้วยเทวตา ท.) เหล่านั้น” ดังนี้ ฯ

“กุหิ ตาต รธา, น มยํ ปสฺสามาติ ฯ”

(อ. บุตร ท. ถามแล้ว) ว่า “ข้าแต่พ่อ อ. รธ ท. (มีอยู่ ในที่) ไหน, อ. เรา ท. ย่อมไม่เห็น” ดังนี้ ฯ

“อตุถิ ปน มยํ หิ คนฺถิตานิ ปุပ္ผานิตฺติ ฯ”

(อ. อุบาสก กล่าวแล้ว) ว่า “ก็ อ. ดอกไม้ ท. อันอันบุคคลร้อยแล้ว เพื่อเรา มีอยู่หรือ” ดังนี้ ฯ

“อตุถิ ตาตาติ ฯ”

(อ. บุตร ท. กล่าวแล้ว) ว่า “ข้าแต่พ่อ (อ. ดอกไม้ท. อัน (อันบุคคล) ร้อยแล้ว (เพื่อท่าน) มีอยู่” ดังนี้ ฯ

“กตโร เทวโลโก รมนฺนีโยติ ฯ”

(อ. อุบาสก ถามแล้ว) ว่า “อ. เทวโลก ชั้นไหน (อันบุคคล) พึงยินดี” ดังนี้ ฯ

“สพฺพโพธิสฺสตนํ พุทฺธมาตาปิณฑญฺจ วสณฺฺฐานํ ตฺลิตฺถาวนํ รมนฺนียํ ตาตาติ ฯ”

(อ. บุตร ท. กล่าวแล้ว) ว่า “ข้าแต่พ่อ อ. ภาพชื่อว่าดุสิต อันเป็นที่เป็นที่อยู่ ของพระโพธิสัตว์ทั้งปวง ท. ด้วย ของพระมารดาและพระบิดาแห่งพระพุทธเจ้า ท. ด้วย (อันบุคคล) พึงยินดี” ดังนี้ ฯ

“เตนหิ ‘ตฺลิตฺถาวนโต อากฺตรเถ ปุပ္ผทามํ ลคฺคตฺตฺติ ปุပ္ผทามํ ชิปฺภาติ ฯ”

(อ. อุบาสก กล่าวแล้ว) ว่า “ถ้าอย่างนั้น (อ. เจ้า ท. อธิษฐานแล้ว) ว่า ‘อ. พวงแห่งดอกไม้ จงคล้อง ที่รถคันมาแล้ว จากภาพชื่อว่าดุสิต’ ดังนี้ จงจัดไป ซึ่งพวงแห่งดอกไม้” ดังนี้ ฯ

เต ชิปฺปิสฺสุ ฯ”

(อ. บุตร ท.) เหล่านั้น จัดไปแล้ว ฯ

ตํ รถฐเร ลคฺคิตฺวา อากาเส โอลฺมฺพิ ฯ”

(อ. พวงแห่งดอกไม้) นั้น คล้องแล้ว ที่แอกแห่งรถ ห้อยลงแล้ว ในอากาศ ฯ

มหาชน เตเทว ปสฺสตี, รณํ น ปสฺสตี ฯ”

อ. มหาชน ย่อมเห็น (ซึ่งพวงแห่งดอกไม้) นั้นนั่นเทียว, ย่อมไม่เห็น ซึ่งรถ ฯ

อุบาสโก “ปัสสเถตํ ปุพฺพทามนฺติ วตฺวา, “อาม ปสฺสามาติ วุตฺเต, “เอตํ ตฺลิตถวณโต อากฺตรเถ โอลฺมพฺติ, อหํ ตฺลิตถวณํ คจฺฉามิ, ตุมฺहे มา จินฺตยิตฺถ, มม สนฺติเก นิพฺพตฺติตฺถกามา หุตฺวา มยา กตฺตนิยาเมเนว ปุณฺณานิ กโร ธาติ วตฺวา กาลํ กตฺวา ตฺลิตถวณโต อากฺตรเถ ปตฺติจฺจาลิ ฯ

อ. อุบาสก กล่าวแล้ว ว่า “(อ. เจ้า ท.) ย่อมเห็น ซึ่งพวงแห่งดอกไม้ นั้น หรือ” ดังนี้, (ครั้นเมื่อคำ) ว่า “ขอรับ (อ. เรา ท.) ย่อมเห็น” ดังนี้ (อานุตร ท.) กล่าวแล้ว, กล่าวแล้ว ว่า “(อ. พวงแห่งดอกไม้) นั้น ย่อมห้อยลง ที่รัดคั่นมาแล้ว จากภพ ชื่อว่าดุสิต, อ. เรา จะไป สู่ภพชื่อว่าดุสิต, อ. เจ้า ท. อย่าคิดแล้ว, (อ. เจ้า ท.) เป็นผู้ใคร่เพื่ออันบังเกิด ในสำนัก ของเรา เป็น จงกระทำ ซึ่งบุญ ท. โดยทำนอง (แห่งบุญ) อันเรากระทำแล้วนั้นเทียว” ดังนี้ กระทำแล้ว ซึ่งกาละ ดำรงอยู่เฉพาะ แล้ว บนรคคั่นมาแล้ว จากภพชื่อว่าดุสิต ฯ

ตาวเทวสฺส ติคารุตฺตปฺปมาโณ สญฺจิสกฺขมฺหาราลงการปฏฺิณฺฑติโต อตฺตมาโว นิพฺพตฺติ, อจฺฉวสฺสทฺสํ ปรีวาเรสิ, ปญฺจ วิสฺติโยชนิกํ รตนวิมานํ ปาตุโรหสิ ฯ

อ. อัตถภาพ (ของอุบาสก) นั้น อันมีคารุตสามเป็นประมาณ อันประดับเฉพาะแล้วด้วยเครื่องประดับมีเกวียนหกสิบเล่ม เป็นภาระ บังเกิดแล้ว ในขณะนั้นนั้นเทียว, อ. พันแห่งนางอัปสร แวดล้อมแล้ว, อ. วิมานอันเป็นวิหารแห่งแก้ว อัน ประกอบแล้วด้วยโยชนียี่สิบห้า ได้มีปรากฏแล้ว ฯ

เตปิ ภิกฺขุ วิหารํ อนุปฺปตฺเต สตฺธา ปุจฺฉิ “สุตฺตา ภิกฺขเว อุปาสเกณ ฆมฺมเทสนาติ ฯ

อ. พระศาสดา ตรัสถามแล้ว ซึ่งภิกษุ ท. แม่เหล่านั้น ผู้ถึงโดยลำดับแล้ว ซึ่งวิหารว่า “ดูก่อนภิกษุ ท. อ. พระธรรมเทศนา อันอุบาสก ฟังแล้วหรือ” ดังนี้ ฯ

“อาม ภนฺเต, อนุตฺราเยว ปน ‘อาคเมธาทิ วาเรสิ, ธตฺตสฺส ปุตฺตตฺติโร กนฺทิสฺสุ, มยฺ (P123) ‘อิทานิ อนิกาสิตฺติ อุกฺกจายาสนา นิกฺขนฺตาทิ ฯ

(อ. ภิกษุ ท. กราบพูลแล้ว) ว่า “ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ พระเจ้าข้า (อ. อย่างนั้น), แต่ว่า (อ. อุบาสก) ห้ามแล้ว ว่า ‘(อ. ท่าน ท. ยังกาล) จงให้มา’ ดังนี้ ในระหว่างนั้นเทียว, (ครั้นเมื่อความเป็น) อย่างนั้น (มีอยู่), อ. บุตรและธิดา ท. (ของอุบาสก) นั้น คร่ำครวญแล้ว, อ. ข้าพระองค์ ท. (กล่าวแล้ว) ว่า ‘อ. กาลนี้ เป็นสมัยมีโชโอกาส (ย่อมเป็น)’ ดังนี้ ลุกขึ้นแล้ว จาก อาสนะ เป็นผู้ออกไปแล้ว (ย่อมเป็น)” ดังนี้ ฯ

“น โส ภิกฺขเว ตุมฺहेหิ สทฺธิ กเถสิ; จฺหิ ปน เทวโลเกหิ เทวตา จ รเถ อลงฺกริตฺวา อาหริตฺวา ตํ อุปาสกํ ปกฺโกสิสฺสุ, โส ฆมฺมเทสนาย อนุตฺรายํ อนิจฺฉนฺโต ตาหิ สทฺธิ กเถสิตีติ ฯ

(อ. พระศาสดา ตรัสแล้ว) ว่า “ดูก่อนภิกษุ ท. (อ. อุบาสก) นั้น กล่าวแล้ว กับ ด้วยเธอ ท. หามิได้, แต่ว่า อ. เทวตา ท. ประดับแล้ว ซึ่งรถ ท. หก นำมาแล้ว จากเทวโลก ท. หก ร้องเรียกแล้ว ซึ่งอุบาสก นั้น, (อ. อุบาสก) นั้น ไม่ปรารถนาอยู่ ซึ่งอันตราย แห่งพระธรรมเทศนา กล่าวแล้ว กับ (ด้วยเทวตา ท.) เหล่านั้น” ดังนี้ ฯ

“เอวํ ภนฺเตติ ฯ

(อ. ภิกษุ ท. กราบทูลแล้ว) ว่า “ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ อ. อย่างนั้น หรือ” ดังนี้ ฯ

“เอาจิ ภิกษุเวติ ฯ

(อ. พระศาสดา ตรัสแล้ว) ว่า “ดูก่อนภิกษุ ท. อ. อย่างนั้น” ดังนี้ ฯ

“อิทานิ กุหิ นิพพุตโตติ ฯ

(อ. ภิกษุ ท. ทูลถามแล้ว) ว่า “ในกาลนี้ (อ. อุบาสกนั้น) บังเกิดแล้ว (ในที่) ไหน” ดังนี้ ฯ

“ตุลิตถาวเน ภิกษุเวติ ฯ

(อ. พระศาสดา ตรัสแล้ว) ว่า “ดูก่อนภิกษุ ท. (อ. อุบาสกนั้น บังเกิดแล้ว) ในภพชื่อว่าตุลิต” ดังนี้ ฯ

“ภานเต อธิ ฌาติมชฺเฌ โมทมานโน จริตฺวา ปุณ โมทญฺจาเนยฺว นิพพุตโตติ ฯ

(อ. ภิกษุ ท. ทูลถามแล้ว) ว่า “ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ (อ. อุบาสกนั้น) บันเทิงอยู่ในท่ามกลางแห่งญาติ (ในโลก) นี้ เทียวไปแล้ว บังเกิดแล้ว ในที่เป็นที่บันเทิง อีกนั้นเทียว หรือ” ดังนี้ ฯ

“อาม ภิกษุเว, อปฺปมตฺตา หิ คหฺมูลา วา ปพฺพชิตา วา สพฺพตฺถ โมทนฺติเยวาทิ วตฺวา อิมํ คาถมาห

(อ. พระศาสดา) ตรัสแล้วว่า “ดูก่อนภิกษุ ท. เออ (อ. อย่างนั้น), เพราะว่า อ. คฤหัสถ์ ท. หรือ หรือว่า อ. บรรพชิต ท. ผู้ไม่ประมาทแล้ว ย่อมบันเทิง (ในที่) ทั้งปวงนั้นเทียว” ดังนี้ ตรัสแล้ว ซึ่งพระคาถา นี้ ว่า